

**ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ**
ΣΕΛ.: 4-5

**ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΑΜΑΛΙΑΔΑ**
ΣΕΛ.: 7

**ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ
ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ**
ΣΕΛ.: 8

ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 20 - ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2025

Τα Θρανία της Άνοιξης,
Πόλεμος και Ειρήνη, Αθήνα 2024.

Εδώ «Τα Θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά έχουμε να σας πούμε για την πόρτα του σχολείου του διδακτηρίου της οδού Κωλέττη, του 35ου Δημοτικού Σχολείου Αθηνών. Κι όταν ξεκίνησε ένα σχολείο της κοινότητας ανοιχτό προς τα έξω, μετά το 2008, τότε ήρθαν τα χρώματα κι η πόρτα γέμισε μολύβια και μουσική. Σήμερα τα χρώματα πήγαν ξανά στους μαρκαδόρους των παιδιών. Κι έγιναν η πόρτα του σχολείου. Μόνο που ήρθε κι ο πόλεμος.

Και κάτι ακόμα. Στο σχολείο υπήρχε το πιάνο της Αύρας Θεοδωροπούλου από τα χρόνια του μεσοπολέμου μέχρι τα χρόνια της πρώιμης μεταπολίτευσης. Ήταν στην εγγύτερη αίθουσα στην Υπαίθρια Τάξη κι ήταν το σύμβολο του φεμινιστικού κινήματος. Γιατί η Αύρα μαζί με την Μαρία Σβώλου, την

Αγνή Ρουσοπούλου και την Ρόζα Ιμβριώτη έκαναν ένα νυχτερινό σχολείο για τις γυναίκες που θα τις βοηθούσε επαγγελματικά. Μάλιστα η Ρόζα γράφει για μια μοναδική στιγμή στο σκαλί της πόρτας μια γυναίκα να παρακαλά για την κόρη της, να τη δεχτούν στο σχολείο να μάθει γράμματα για να βρει δουλειά. Το πιάνο στην μεταπολίτευση μια μέρα έφυγε και στη θέση του μπήκε ένα εργαστήριο χημείας. Η Αύρα αγαπούσε και το ραδιόφωνο. Το 1938, όταν πρωτοξεκινά, εκδίδει ένα μικρό βιβλίο συνηγορίας υπέρ του. Η μουσική που αγαπούσε θα έφτανε σε όλους, μικρούς και μεγάλους. Κι ήρθε η ώρα με τη δράση μας να ενωθεί το πιάνο, με την πόρτα και το ραδιόφωνο. Γιατί η Αύρα αγαπούσε πολύ το ραδιόφωνο. Κι ήθελε η μουσική να ταξιδεύει μαζί του.

Και να τι κάναμε. Μαζεύαμε δυο χρόνια μαρκαδόρους. Κι ήρθε η ώρα οι μαρκαδόροι να γίνουν πιάνο και να ακούγονται οι ήχοι

του πολέμου στις ιστορίες που αφηγούνται τα παιδιά στο ραδιόφωνο. Κι η πόρτα του σχολείου να είναι ένα πιάνο – αφιέρωμα στην Αύρα. Και μια μέρα το έργο αυτό θα εκτεθεί μόνιμα στον τοίχο της αίθουσας και τα παιδιά θα αισθάνονται την ιστορία να τα περιμένει.

Και κάτι ακόμα. Η άλλη πόρτα της οδού Σουλτάνη είναι μια βιβλιοθήκη με φινιστρίνια. Είναι η φωλιά του «Κοκκινολαίμη» που απενίξει τους γλάρους, τους παπαγάλους και τις καρακάξες. Το σχολείο έχει κάτι από θάλασσα, όπως το ραδιόφωνο που γεννήθηκε μέσα σ' αυτή. Το κτίριο είναι σαν κατάστρωμα πλοίου. Και τα παιδιά ταξιδεύουν.

Παγκόσμια ημέρα ραδιοφώνου παιδιά! Ήταν «Τα Θρανία της Άνοιξης» – το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο μικρόφωνο και στο κείμενο ήταν ο κος Μπαμπάλ, 13/2/2025, Αθήνα – Εξάρχεια.

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε μία οικογένεια κουνελιών σ' ένα δάσος. Η μεγάλη αδερφή από το κουνελάκι του είπε: «Ηρθε η άνοιξη». Αλλά το κουνελάκι δεν είχε ιδέα τι σημαίνει αυτό. Έβγαλε το κεφάλι του έξω και κοίταξε προσεκτικά τριγύρω του. Βγήκε να δει και να κάνει μία βόλτα. Καθώς περπατούσε κατάλαβε ότι ήταν κουρασμένο και ότι είχε απομακρυνθεί από το σπίτι του. «Ωχ, όχι», είπε.

Το κουνελάκι ρώτησε έναν βάτραχο και το ποντίκι που είδε αλλά δεν του απάντησαν. Στο τέλος βρήκε μια σοφή κουκουβάγια και τη ρώτησε: «Κουκουβάγια μήπως ξέρεις πού είναι το σπίτι μου;». Η κουκουβάγια απάντησε: «Κλείσε τα μάτια και άνοιξε τα αυτιά σου!». Τότε άκουσε περίεργους ήχους, περπάτησε μπροστά, κάτι είδε και ήταν το λαγούμι του. Κι έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

(Ελεύθερο κείμενο: Βασιλική Σιούλα)

ΣΑΝ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟ ΜΕ ΤΗ ΓΑΤΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας σκύλος που τον έλεγαν Ρομπέρτο. Ο Ρομπέρτο ζούσε σε ένα μεγάλο σπίτι μαζί με μία οικογένεια που τον φρόντιζε πολύ. Μια μέρα η μαμά φέρνει ένα χάρτινο κουτί στο σπίτι και το πηγαίνει κατευθείαν στο δωμάτιο μακριά από τον Ρομπέρτο. Τον έτρωγε η περιέργεια να μάθει τι είχε μέσα αυτό το κουτί. Να ήταν λιχουδιές; Κονσέρβες ή παιχνίδια; Μόλις έφυγε η μαμά, άνοιξε την πόρτα και πήγε στο χάρτινο κουτί. Τυλιγμένη σε μία κουβερτούλα βλέπει μία μικρούλα πορτοκαλί γατούλα να κοιμάται. Αντί να αρχίσει να γαβγίζει, εκείνος την πήρε αγκαλίτσα και κοιμηθήκανε μαζί. Από εκείνη τη μέρα ο Ρομπέρτο και η γατούλα, που την ονόμασαν Ρόζα, έγιναν αχώριστοι φίλοι. Έτρωγαν, έπαιζαν, έτρεχαν και κοιμόντουσαν μαζί. Δεν τσακωθήκανε ποτέ σαν τον σκύλο με τη γάτα.

(Ελεύθερο κείμενο: Σταυρούλα Κούτσικου)

ΕΥΧΕΣ ΓΙΑ ΤΟ 2025

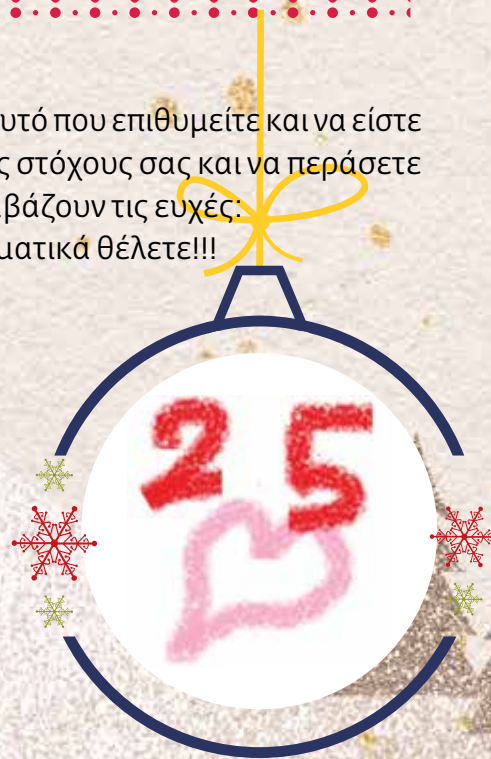
Να είστε όλοι και όλες καλά, να κάνετε αυτό που επιθυμείτε και να είστε πάντα ο εαυτός σας!!! Να πετύχετε τους στόχους σας και να περάσετε όμορφα!!! Και για όλα τα παιδιά που διαβάζουν τις ευχές: Από τον Άγιο Βασίλη ζητήστε ό,τι πραγματικά θέλετε!!! Ευτυχισμένος ο νέος χρόνος!!!!

Ευχές από την Πέρσα

Όνειρα στους μεγάλους και παιχνίδια στα μικρά παιδιά. Τα όνειρα είναι τα παιχνίδια των μεγάλων, γιατί χωρίς όνειρα η ζωή μας είναι αβίωτη. Κι αυτό το ξέρει καλά ο γέρος Άι-Βασίλης. Όνειρα και παιχνίδια πάντα με θαυματουργή δύναμη, να ξεγελούν και να γεμίζουν τη στιγμή και τη ζωή μας.

Καινούργιε χρόνο καλώς όρισες και φέτος. Είσαι πάντα ευπρόσδεκτος, με όλο το ψέμα που κουβαλάς!!

Ευχές από την Κάτια

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Παιδαγωγική Ομάδα «Το Σκασιαρχείο»

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

το διασχολικό έντυπο του ραδιοφώνου των παιδιών «Τα θρανία της Άνοιξης»

ΤΕΥΧΟΣ 20 - ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2025

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2025

Εκδόσεις Ars Nova - Γιάννης Κορναράκης

Τζαβέλλα 1, 10681 Αθήνα

Τηλ. : (+0030) 210 3801191

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Μπάμπης Μπαλτάς

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

arsnova.p@gmail.com

babisbaltas1@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Άρης Σκλήβας, Βασιλική Σιούλα, Δήμητρα Μπ., Ηλίας, Ηρώ, Ιωάννα Α., Κάτια Βρούβα, Κωστής Μπ., Μαρία Κ., Μαρίνος Παπαναστασάτος, Μικέλ, Παναγιώτης, Πέρσα, Πρινς, Ραφαέλα, Σταυρούλα Κούτσικου.

ΤΑ 10 ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τα θρανία της Άνοιξης: https://wakelet.com/@ta_thrانيا_tis_anoixsis

Ραδιοκομήτες-Αμαλιάδα: <https://padlet.com/agmi1al85/tdviselys4n5dxgc>

Ράδιο Ελευθερές-Καβάλα: <http://europeanschoolradio.eu/el/archives/school/9500411>

Εδώ Ξέφρενο Σχολείο-Χανιά: https://diktiosxolionchania.blogspot.com/2021/01/blog-post_26.html

Ραδιοπεριπέτειες-Πετρούπολη Αττικής

Κόκκινη Τσουλήθρα-Δάφνη Αττικής

Zacharo Radio Project-Ζαχάρω Ηλείας

Συνεργατικό Ραδιόφωνο-Πάτρα

Ραδιοφωνές - Καλλιθέα

Το ραδιόφωνο των 6 ηπειρών - Γαλάτσι

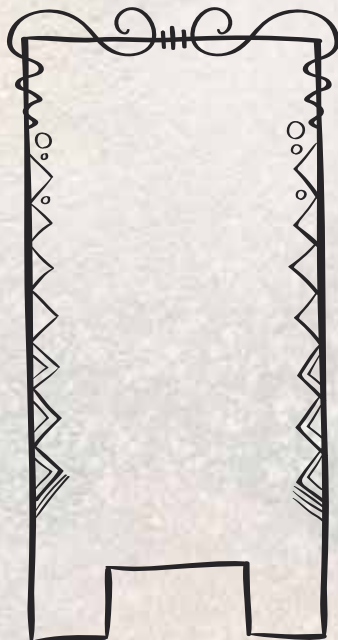
Με τη συνεργασία του 2510 Radio, του τυπογραφείου PRINTZAR και του Πολυχώρου Ασπάλαθος

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ISSN: 2732-6217

ΤΑ ΠΟΛΛΑ «Π» ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Μια μέρα καθώς περπατούσα στο δρόμο είδα ένα «Π» σαν μια πόρτα. Μια πόρτα σπιτιού, μια πόρτα κίτρινη, μια πόρτα στάβλου, μια πόρτα μπλε, μια πόρτα ασυνήθιστη. Αυτό το «Π» μου είπε, «θες να γίνουμε φίλοι;». Και εγώ του είπα, ναι. Αφού γίναμε φίλοι, του πρότεινα να μιλήσουμε για πολιτική και εκείνο δέχτηκε.

Του έλεγα για τα πολιτικά κόμματα, τις πολιτικές ομάδες, τους πολιτικούς κανόνες, για τις προκηρύξεις, την εξέγερση του Πολυτεχνείου και την πληροφορική, πως μπορούμε να στέλνουμε e-mail σε όποιον θέλουμε.

Αλλά, όπως πάντα, ήρθε η ώρα που έπρεπε να φύγουμε και οι δυο για να κοιμηθούμε!

Την επόμενη μέρα συναντηθήκαμε ξανά και του είπα μια ιστορία:

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια πόλη, που όλοι οι άνθρωποι ήταν πολίτες και το πολίτευμα τους ήταν η άμεση δημοκρατία και συνέχεια

περνούσαν για κοσμοπολίτες, ξαφνικά μια μέρα ήρθε ένας αυτοκράτορας. Κι από εκείνη τη μέρα, άλλαξαν όλα.

Ο αυτοκράτορας ήταν απολίτικος, μικροπολιτικός, απολίτιστος και φιλοπόλεμος. Έτσι εγκατέστησε στρατό στα σύνορα και σκοτείνιασαν όλα. Άρχισε να βάζει φόρους και να χτίζει παντού και να γκρεμίζει τα πάρκα.

Οι πολίτες που δεν ήταν ιδιώτες, συνεργάστηκαν όλοι μαζί για να διώξουν τον αυτοκράτορα. Τελικά κατάφεραν να ζωγραφίσουν την πόλη και γκρέμισαν όλες τις εγκαταστάσεις του αυτοκράτορα.

(Ελεύθερο κείμενο: Άρης Σκλήβας)

ΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ ΖΩΑ

Αδέσποτα ζώα είναι κάποια ζώα, σκυλιά, γάτες που είναι παρατημένα. Αυτά τα ζώα περιπλανιούνται στους δρόμους και κινδυνεύουν να πεθάνουν από την πείνα, της αρρώστιες και από τα αυτοκίνητα που τα χτυπάνε. Καλό είναι όποιος μπορεί να υιοθετεί ένα αδέσποτο ζώακι και να του παρέχει αυτά που χρειάζεται.

(Ελεύθερο κείμενο: Νεκτάριος Δέσπω)

ΕΧΩ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Το όνειρό μου είναι να γίνω αστροναύτης γιατί θέλω να ταξιδεύω σε γαλαξίες και νεφελώματα. Και θέλω να πάω σε πλάνητες και να τους μελετήσω. Να δω αν έχουμε να αναπνέουμε οξυγόνο. Και να δω το περιβάλλον και περισσότερα πράγματα. Να ανακαλύψω από πίσω τα μυστικά του δαιδαλώδους σύμπαντός μας.

(Ελεύθερο κείμενο: Πρινς)

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ Ο ΦΛΑΦΗ

Μια φορά και έναν καιρό υπήρχε ένας σκύλος που τον έλεγαν Ηρακλή και ένας γάτος που τον έλεγαν Φλάφη. Ήταν πολύ καλοί φίλοι. Έτρωγαν μαζί και έπαιζαν μαζί. Ήταν πολύ παιχνιδιάρηδες.

Ένα πρωί ο Ηρακλής και ο Φλάφη αποφάσισαν να πάνε μία βόλτα. Στο δρόμο συνάντησαν έναν βοσκό. Ο Ηρακλής που ήταν πολύ ζωηρός είπε στον Φλάφη ότι θα ακολουθήσει το κοπάδι με τα πρόβατα. Ο Φλάφη προσπάθησε να του αλλάξει γνώμη, όμως ο Ηρακλής δεν τον άκουγε.

Έτσι, λοιπόν, από εκείνη την ημέρα επειδή ο Φλάφη δεν ήθελε να μείνει χωρίς τον φίλο του, ακολούθησε το κοπάδι και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

(Ελεύθερο κείμενο: Μαρίνος Παπαναστασάτος)

ΕΙΡΗΝΗ

Το όνειρό μου είναι να έχουμε Ειρήνη σ' όλο τον κόσμο. Έχω ακόμα πολλά όνειρα γι' αυτό θα πω άλλα 3 από αυτά. Το δεύτερο είναι να γίνω καλύτερη στη ζωγραφική, το τρίτο είναι να βοηθάω όσο κόσμο έχει ανάγκη και τέταρτο είναι να βλέπω πιο συχνά τον μπαμπά μου.

(Ελεύθερο κείμενο: Ραφαέλα)

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ

Εδώ «Τα Θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα και κάθε μέρα παιδιά, η καινούρια χρονιά μας βρίσκει στο Πεδίο του Άρεως με το κυρ – Κώστα. Μια μεγάλη συζήτηση ξετυλίχθηκε με τους μικρούς τετράποδους φίλους μας παρόντες: τον Μπράντυ, την Καραμέλα και τον Λόγκαν. Στο νου μας και η Μαυρούλα της κύριας Μαρίας που τη χάσαμε τη μέρα της αγάπης, 14 Φεβρουαρίου 2023. Κι έναν χρόνο πιο πριν χάσαμε τον μπαμπά του Μπαμπάλ που ο παππούς του είχε από το 1938, πράγμα σπάνιο, ραδιόφωνο.

Ο κυρ – Κώστας θυμάται την πόλη της καταγωγής του, την Άρτα. Η Άρτα είχε πολλές πορτοκαλιές, την ποικιλία «μέρλιν». Αλλά τώρα βάζει ακτινίδια για καλλιέργεια. Οι έμποροι που έρχονταν «έπαιρναν» τα χωράφια με το μάτι, με λίγα χρήματα στην αρχή και μόλις πουλιόνταν τα πορτοκάλια έδιναν και τα υπόλοιπα. Τόσο που ζήλεψε σαν παιδί ένα πορτοκάλι κι η γιαγιά του είπε «όχι, είναι για τον έμπορο, τα έχει αγοράσει». Και πήρε τα φλούδια και τα έθαψε στη γη. Πολιτικά «Λαμπράκη» τον ανέβαζαν και «Λαμπράκη» των κατέβαζαν γιατί είχε αριστερό παρελθόν λόγω του αδερφού της μαμάς του που είχε κι αυτός κομμουνιστικό παρελθόν και διάβαζε «Ριζοσπάστη». Αυτόν τον περίμενε η εξορία.

Ο μπαμπάς του ήταν κλαδευτής κι είχε μανάβικο. Περνούσε συνέχεια ο αγράμματος χωροφύλακας να κάνει αγορανομικούς ελέγχους κι ένιωθε πως είναι ανεπιθύμητος στον τόπο

Τα Θρανία της Άνοιξης, Η πόρτα του 35^{ου} Δ.Σχ. Αθηνών, Αθήνα 2024

του. Πώς κατάλαβε ότι ήρθε η χούντα; Μα από το ραδιόφωνο. Θυμάται να ακούει το Ράδιο – Βουκουρέστι και να λέει: «ήρθαν στην εξουσία οι συνταγματάρχες». Το ραδιόφωνο ξεκινούσε με τον Στέλιο Καζαντζίδη και το «βράχο, βράχο τον καημό μου». Πολύ του άρεσε του κυρ – Κώστα η ελληνική μουσική. Τότε είναι, το 1966, που κατηγορείται κι η Έλλη Αλεξίου, η γειτόνισσα στην Θεσπρωτέως 1, πως αυτή είναι πίσω από το μικρόφωνο του σταθμού και κινείται η διαδικασία σύλληψής της. Ευτυχώς γλίτωσε τη θανατική ποινή.

Ήρθε λοιπόν η χούντα. Έπρεπε όμως να δώσει εξετάσεις για το γυμνάσιο και τελικά τα παρατήρησε. Τότε αυτός κι όλοι πήραν τον δρόμο της μετανάστευσης κι ήρθαν την Αθήνα της

οικοδομής και των θυρωρείων. Οι συγγενείς είναι αυτοί που θα τον βοηθήσουν και μένουν στην Κυψέλη. Το ραδιόφωνο στην Κυψέλη το άκουγαν στου «Μπάλα» το καφενείο, στο Πολύγωνο. Μαζεύονταν όλοι γύρω – γύρω κι άκουγαν. Μα το πιο διάσημο ραδιόφωνο που έμεινε κρυφό τέρμα Κερκύρας ήταν του Κούλη Σαμπαθά, ένα R.C.A από το οποίο αποδελτίωνε το δελτίο ειδήσεων των σταθμών για να το δώσει στην «σκιώδη κυβέρνηση» των ανταρτών του 1948. Τότε ήταν που φιλοξένησε χωρίς να το ξέρει τον Νίκο Μπελογιάννη και τον Νίκο Πλουμπίδη.

Ας πάμε παρακάτω. Το επόμενο ραδιόφωνο που θα σημαδέψει τη ζωή του είναι αυτό του Πολυτεχνείου, οι «Ελεύθεροι πολιορκημένοι», το 1973. Και θα αγαπήσει το ραδιόφωνο για πάντα.

Έρχεται στην Αθήνα και γράφεται στο νυχτερινό γυμνάσιο στο διδακτήριο της οδού Κωλέττη, στα Εξάρχεια. Συχνάζει στη γωνία Τσοίτσα και Σπυρίδωνος Τρικούπη, στον «Θέμη», γιατί στο πατάρι είχε ένα τσουκ – μποξ με δίσκους για να βάζει μουσική. Πίνει για πρώτη φορά καθώς τότε έρχεται το 1969, κόκα – κόλα. Εκεί καταλαβαίνει πως έρχεται ο κόσμος των ναρκωτικών με τα χάπια που μπαίνουν μέσα στην κόκα – κόλα και δημιουργούν έναν τεχνητό παράδεισο. Τη μέρα δουλεύει σ' έναν οδοντοτεχνίτη στην Χαλκοκονδύλη κάνοντας θελήματα. Εκεί θα γνωρίσει στο θυρωρείο τον μπαμπά του πρώτου νεκρού του Πολυτεχνείου, του Διομήδη Κομνηνού, θείος του οποίου είναι ο αρχιτέκτονας Τάκης Ζενέτος. Ο ίδιος σταματά να χτίζει το «στρογγυλό σχολείο» γιατί ένιωσε πως δεν έχει νόημα μια παιδεία χωρίς παιδιά. Και λίγο μετά έβαλε τέλος στη ζωή του.

Το Πολυτεχνείο είναι η πολιτικοποίησή του. Άκουγε το ραδιόφωνο στο σπίτι του και κατέβαινε στους γύρω δρόμους. Ειδικότερα στην πλατεία Αιγύπτου όπου όλοι τους ήταν μ' ένα τρανζίστορ στο χέρι για ν' ακούν τον ραδιοφωνικό σταθμό του Πολυτεχνείου. Η επιρροή του ήταν μεγάλη και αναμεταδίδονταν και σ' άλλες πόλεις. Το παράπονό του όμως ήταν πως δεν κατέβηκε πολύς κόσμος. Πολιτικά στρατεύεται στις προοδευτικές ιδέες. Έτσι ξεκινά η ζωή του κυρ - Κώστα πριν γίνει οριστικά ταξιτζής, νυμφευτεί, κάνει τρία παιδιά και τώρα να είναι στη σύνταξη και να παίζει με τα εγγόνια του. Κι ως ταξιτζής βέβαια άκουγε, τι άλλο, ραδιόφωνο!

Συζητάμε πολιτικά κάθε μέρα βγάζοντας βόλτες τους σκύλους μας. Συνέχεια λέει στίχους από τραγούδια. Μου μιλάει για τον ποιητή από τα μέρη της Άρτας, τον Κώστα Κρυστάλλη και τον Γιώργο Ζαλοκώστα με τη «βοσκοπούλα» του, - κι οι δυο από το Συρρόκο. Και θυμήθηκα τον ποιητή που χάσαμε, τον Λευτέρη Ξανθόπουλο, ποιητή της γειτονιά μας που έγραψε ένα διήγημα για τον Κώστα Κρυστάλλη. Ο ποιητής αγάπησε τα τυπογραφεία της Ομόνοιας που τον οδήγησαν όμως στην φτώχεια, την αιμόπτυση και στον θάνατο.

Του Αγίου Χαραλάμπους σήμερα στο Πεδίο του Άρεως κι η καμπάνα, χιλίων χρόνων ραδιόφωνο, χτυπά! Ήταν «Τα Θρανία της Άνοιξης» - το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο κείμενο και στο μικρόφωνο ο κος Μπαμπάλ, 10/2/2025, Αθήνα – Κυψέλη.

ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Για τον καινούριο χρόνο το 2025 να πούμε πάλι τα παλιά τα κάλαντα στις εξουσίες αυτού του κόσμου. Να τα πούμε στην οικονομική ή την πολιτική ή την δημοσιογραφική εξουσία; Να τα πούμε στην πολιτική να τα πει στην οικονομική κι όλες μαζί στους πόλεμους του πλανήτη! Γιατί κι ο στρατός εξουσία είναι.

Τα Θρανία της Άνοιξης, Τα χωνιά της κατοχής, Αθήνα 2024.

Λοιπόν, λοιπόν, **θέλουμε** με το χωνί μας να φωνάξουμε ψηλά από τον Λόφο του Στρέφη και τους λόφους γύρω – γύρω: **θέλουμε** ουρανό στα μάτια μας, σπίτια, πλατείες, μουσεία, παγκάκια, **θέλουμε** βρύσες, παιδικές χαρές, βιβλιοθήκες στα πάρκα, πισίνες με θαλασινό νερό, κέντρα νεότητας, εφημερίδες, ραδιόφωνα, κινηματογράφους των παιδιών, πεζοδρόμια, ποδήλατα, αυτοδιαχείριση στα δημόσια σχολεία και τραπεζαρίες φαγητού, **θέλουμε** σχολεία της κοινότητας ανοιχτά μέσα έξω, διαδρομές στην πόλη, ραντεβού στην κοινότητα, σκύλους αδέσποτους που να παίρνουν την αγάπη μας, 30 χλμ στην πόλη, γάτες παντού, φωλιές πουλιών και ποδηλατάδι-

κα γιατί είμαστε ξέφρενα, **θέλουμε** μικροκλίματα που να τα φροντίζουμε, κομπόστ, σπόρους, κήπους, συνεταιρισμούς, ξύλο να φτιάχνουμε σβούρες και σφυρίχτρες, παράθυρα να βλέπουμε τον κόσμο και πηχάκια για διαμαρτυρία κι όχι να το τρώμε. **Θέλουμε** αγάπη από τους άλλους ανθρώπους γιατί κι εμείς άνθρωποι είμαστε. **Θέλουμε** ανακύκλωση από χέρι σε χέρι, υπαίθριες τάξεις, μικρά τρένα των παιδιών στην πόλη, βιβλιοπωλεία που να μας περιμένουν, σταθερά τηλέφωνα και συγγραφείς που να τους χτυπάμε το κουδούνι. **Θέλουμε** τα παιδιά της γειτονιάς να πηγαίνουν στο ίδιο σχολείο, φως από τον ήλιο κι όχι από τον ανήλιαγο ηλεκτρισμό των σπιτιών, γράμματα στο ταχυδρομείο μας από όλον τον κόσμο κι ειδικά από τα παιδιά της Παλαιστίνης, αλλά και τι άλλο; Μα θρανία που να μυρίζουν άνοιξη και κοκκινολαίμηδες – ταχυδρόμους των παιδιών με πορτοκαλο – κόκκινα κασκόλ και γιλέκα να είναι οι ωτακουστές του πόνου. Μπήκε ο καινούριος χρόνος παιδιά που μας φέρνει στον κόσμο και μας μεγαλώνει. Μας λένε Θαλή, Πέρσα, Θάλεια, Κλειώ, Αθηνά, Κάτια, Αντρέα και τόσα άλλα ονόματα. 2025 Παιδιά! Και τι θέλουμε τελικά; Στη θέση του χρόνου που φεύγει **θέλουμε**, όπως τα ανακυκλωμένα υλικά, μια δεύτερη ζωή! **Θέλουμε** μια ζωή συμπεριληπτική με χελώνες, σκαντζόχοιρους, κοκκινολαίμηδες, παπαγάλους και παπάκια. Αμήν.

Μπαμπάλ

Αγαπητέ μου Κοκκινολαίμη,

Σου γράφω για να σε καλέσω στην 1^η Πανελλήνια Έκθεση Μαθητικής Εφημερίδας που θα πραγματοποιηθεί στη Θεσσαλονίκη.

Το παράξενο είναι ότι όλη αυτή η προσπάθεια ξεκινάει από την Κρήτη (με το περιοδικό «Το Κρητικόπουλο» του 1935 και τα «Χανιωτάκια» του 1983), περνάει από την Αθήνα και κάνει την πρώτη –πανελλήνια– στάση στη Θεσσαλονίκη.

Η μαθητική εφημερίδα που ταξιδεύει στον χώρο και στον χρόνο, με λίγα λόγια!

Εσύ φυσικά, θα έχεις πάντα τη δική σου, ξεχωριστή θέση στα ταξίδια του μαθητικού Τύπου. Σου εύχομαι καλή πορεία στην καινούρια χρονιά και αντοχή στον χρόνο.

Με πολλή αγάπη,

Γιώργος Δασκαλάκης, το Κρητικόπουλο-δημοσιογράφος
www.hellenicyouthpress.gr

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ...

ΤΟ ΠΕΙΡΑΤΙΚΟ ΠΙΤΣ RADIO

Ευτυχία Γιαννάκη
Εκδόσεις Ίκαρος

Συγγραφέας και εικονογράφος συνεργάζονται για να έχουμε μια σειρά επτά βιβλίων μέχρι τώρα. Κι ο τίτλος αυτός, για μας που αγαπάμε το ραδιόφωνο, είναι μια αποκάλυψη.

Από τους ωτακουστές μέχρι τον θόρυβο και το πως ο ήχος μπαίνει στη ζωή μας, από τους ήρωες με ερευνητική διάθεση μέχρι τον σοφό πειρατή και τον μουσικό παραγωγό που ξέρουν να κάνουν έναν πομπό, παίρνουμε ιδέες γι' αυτά που κάνουμε στην τάξη με τα παιδιά. Κι εμείς μπορούμε να κάνουμε έναν πειρατικό σταθμό στο σχολείο. Να στήσουμε ένα δίπολο! Κι αυτό κάνουμε πέντε χρόνια τώρα! Μπράβο, μπράβο, μπράβο! Είμαστε στον αέρα!

Παρουσίαση: Μπαμπάλ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Γιώργος Κτενάς
Εκδόσεις Red n' Noir

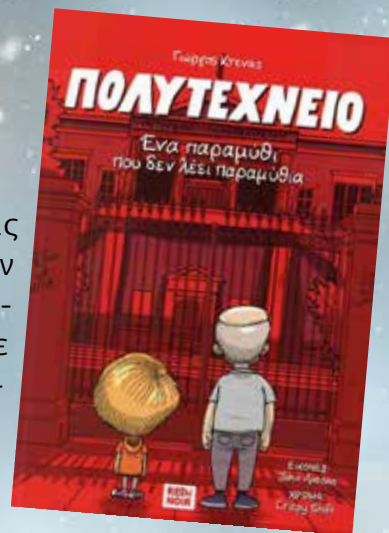
Το βιβλίο του κυρίου Κτενά μας κέντρισε πάρα πολύ το ενδιαφέρον καθώς είναι κόμικ. Μέσω μιας υπέροχης εικονογράφησης μάθαμε περισσότερα πράγματα με ευχάριστο τρόπο. Έχει μικρής έκτασης κείμενα, γεγονός που μας βοηθάει να το κατανοήσουμε εύκολα.

Η περιγραφή των γεγονότων γίνεται με ωραίο και εύκολο τρόπο. Αρχίζει από το μνημείο του Δημήτρη Θόδωρα στον Ζωγράφο, κάνει μία βόλτα στους δρόμους της πόλης της Αθήνας και τελειώνει στο Πολυτεχνείο. Σε όλη αυτή τη διαδρομή ξεδιπλώνονται πληροφορίες για το Πολυτεχνείο, ενώ ταυτόχρονα βλέπουμε τα κτίρια και τα μνημεία στους δρόμους.

Επιπλέον, διαβάζοντας το βιβλίο μαθαίνουμε την ιστορία με ωραίο και εύκολο τρόπο μέσα από τις περιγραφές του παππού. Μάλιστα ντύνει τα γεγονότα με το πριν και το μετά, δίνοντάς μας την ευκαιρία να φτιάξουμε την ιστορική γραμμή και να καταλάβουμε τα γεγονότα στη σειρά τους.

Αν και πολλά από αυτά που αναφέρονται στο βιβλίο μας είναι γνωστά, κανένας μας δεν ήξερε για το πεντάχρονο αγόρι που σκοτώθηκε από ελεύθερους σκοπευτές. Τέλος, αν κάτι θα μας άρεσε, θα ήταν να ήμασταν εμείς στη θέση του μικρού εγγονού, κάνοντας μια βόλτα στην πόλη αλλά και μια βόλτα στην ιστορία.

Παρουσίαση: Οι μαθητές/τριες της Δι τάξης του 4^{ου} Δημοτικού Σχολείου Πετρούπολης «Ιωάννης Καποδίστριας»

ΤΙ ΤΡΕΧΕΙ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟ ΞΕΦΤΕΡΙ;

Ελένη Γεωργοστάθη
Εκδόσεις Ψυχογιός

Να ένα βιβλίο για το ραδιόφωνο που τόσο λείπει από την παιδική λογοτεχνία. Η έμπειρη συγγραφέας δημιουργεί μια πλοκή που κάνει τα παιδιά συμμετοχα στη λύση της. Το ραδιόφωνο δεν είναι ένας απλός δέκτης αλλά ένας πομπός με τον οποίο αποκτούν σχέση στην κοινότητα οι ήρωες της ιστορίας. Και καλούνται να λύσουν το μυστήριο συκοφάντησης δυο καταστημάτων για την παροχή υπηρεσιών και τους όρους υγιεινής τους. Το παιδικό διήγημα γίνεται ερευνητική δημοσιογραφία. Το ραδιόφωνο είναι στη ζωή των παιδιών για να δούμε τη σημερινή κοινωνία: τον ανταγωνισμό, τον καπιταλισμό, τα ΜΜΕ, την επιθυμία του υποκειμένου και τον ρόλο των διευθυντών που οργανώνουν το οικονομικό έγκλημα. Αχ κοινωνία, πόσο σου μοιάζω!

Κι όλα αυτά στο βιβλίο ξεκινούν από την μαγειρική. Τα παιδιά γίνονται ήρωες μέσα από μια δημοσιογραφική περιπέτεια αστυνομικού χαρακτήρα που αναδεικνύεται το πρόβλημα της εποχής μας: η διαπλοκή οικονομικής, πολιτικής και δημοσιογραφικής εξουσίας. Μόνο τα παιδιά μπορούν να δουν ότι ο βασιλιάς είναι γυμνός.

Παρουσίαση: Μπαμπάλ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΤΡΕΙΣ

Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου
Εκδόσεις Πατάκη

Το βιβλίο περιγράφει τον καιρό της γερμανικής κατοχής στην Αθήνα μέσα από τη ζωή ενός κοριτσιού. Δυο παιδιά στη σημερινή εποχή ψάχνουν να ανακαλύψουν τι συνέβη από το 1940 έως το 1944 και να βοηθήσουν να λυθεί το μυστήριο του θανάτου ενός κοριτσιού. Αναζητούν πληροφορίες ρωτώντας πολλούς ανθρώπους που έζησαν εκείνη την εποχή.

Το βιβλίο είναι πολύ ενδιαφέρον για τον ωραίο τρόπο που ξεδιπλώνεται εκείνη η εποχή.

Παρουσίαση: Ηρώ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΑΛΙΑΔΑ

ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑΣ: «Ο ΜΑΡΤΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΔΑΣΟΣ»

Στο εργαστήριο των τεχνών που έχουμε σε μια γωνιά στην τάξη μας μπορούμε να κάνουμε παραστάσεις θεάτρου και Καραγκιόζη. Επίσης βλέπουμε ταινίες στην κινηματογραφική μας λέσχη τις Πέμπτες και συζητάμε για αυτές.

Τον Δεκέμβριο όμως βγήκαμε από την τάξη και πήγαμε στον κινηματογράφο. Είδαμε στο Φεστιβάλ Ολυμπίας μια ταινία που μίλαγε για ένα παιδί που το έλεγαν Μάρτιν και κάθε μέρα ήταν στην τεχνολογία. Όμως, η μητέρα του τον πήγε στην κατασκήνωση για λίγες εβδομάδες, χωρίς αυτό να του αρέσει. Εκεί απαγορευόταν να έχει κινητό και όταν το ανακάλυψαν τα άλλα παιδιά του έβαλαν ποινή: τον πέταξαν στη λίμνη με τα λασπόνερα. Έγινε φίλος με ένα κορίτσι που διάβαζε ένα βιβλίο και του φερόταν πολύ καλά.

Πλάνο από την ταινία «Ο Μάρτιν και το μαγικό δάσος».

Όλα αυτά μέχρι που η φύση γίνεται μαγική και αρχίζει να μιλάει στον Μάρτιν. Αυτός την ακούει, αλλάζει γνώμη και του αρέσει το δάσος. Μάλιστα βοήθησε να φύγουν οι εργολάβοι που έκαναν εξορύξεις στην περιοχή και μόλυναν το νερό με τις γεωτρήσεις τους.

Στη σύνοψη διαβάσαμε ότι ο Μάρτιν είναι κολλημένος με την τεχνολογία, όμως αυτό δεν το είδαμε στην ταινία. Χρησιμοποιεί το κινητό του μόνο για να επικοινωνήσει με τη μητέρα του. Επίσης, κάποια παιδιά από μας ήθελαν περισσότερη δράση και λιγότερα λόγια, γιατί δεν προλαβαίνουμε να διαβάζουμε τους υπότιτλους.

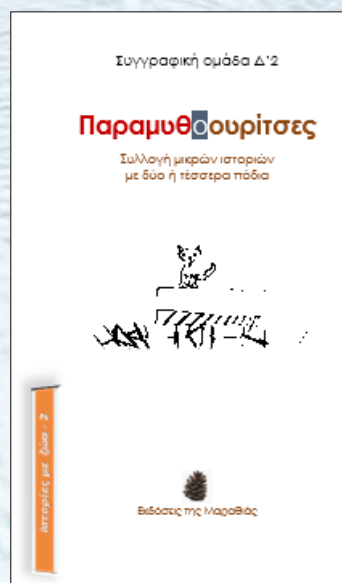
Μας άρεσε που η ταινία είναι γυρισμένη μέσα σε δάσος, γιατί αγαπάμε πολύ τη φύση και την προστατεύουμε, όπως έκαναν τα παιδιά της ταινίας.

Τα παιδιά της Δ2 του 1^{ου} Δ.Σχ. Αμαλιάδας Ηλείας

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ» ΚΑΙ ΔΥΟ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Η συγγραφική ομάδα Δ'2 και οι εκδόσεις της Μαραθιάς εκδίδουν την εφημερίδα Μονοπάτια των παιδιών, που είναι μια μηνιαία μαθητική έκδοση, με θέματα από το σχολείο, συνεντεύξεις, αινίγματα, μαθηματικά προβλήματα, σκέψεις των παιδιών για έναν καλύτερο κόσμο, ελεύθερα κείμενα, αφηγήσεις από την εμπειρία τους στα εργαστήρια των ομάδων, όπως αυτό του τυπογραφείου, του φυσικού κόσμου, των τεχνών και της βιβλιοθήκης.

Ακόμα, κυκλοφόρησε πρόσφατα το βιβλίο *Πάρε πόζα*, που αφηγείται την ιστορία ενός μικρού αγοριού, το οποίο αποφασίζει να κάνει το πάρτι των γενεθλίων του στο δάσος. Καλεί όλους φίλους συναντά στον δρόμο, καθώς βαδίζει παρέα με τον αγαπημένο του παπαγάλο, τον Μίλτο. Όλα θα αλλάξουν όταν ο παπαγάλος αποφασίζει να καλέσει στο πάρτι και τους δικούς του φίλους. Το παραμύθι γράφτηκε συλλογικά από όλα τα παιδιά της Δ'2 τάξης και εγκαινίασε τη σειρά *Παραμύθια με ζώα* των εκδόσεών μας.

Το δεύτερο βιβλίο της σειράς είναι οι *Παραμυθοουρίτσες*-συλλογή μικρών ιστοριών με δύο ή τέσσερα πόδια, που είναι κείμενα και εικόνες των παιδιών για τα αγαπημένα τους ζώα. Προηγήθηκε διαδραστικό εργαστήριο που έγινε στο σχολείο από την οργάνωση *Save a greek stray*, με θέμα την υπεύθυνη αντιμετώπιση των ζώων συντροφιάς.

Άγγελος Μ., 1^ο Δ.Σχ. Αμαλιάδας

Στις 13 Φεβρουαρίου
γιορτάζουμε την Παγκόσμια
Ημέρα Ραδιοφώνου.
Ας ψάξουμε και να γνωρίσουμε
καλύτερα αυτό το έμπιστο μέσο
 ενημέρωσης, χάρη στο οποίο
 σώθηκε κάποτε
 ο Πύργος του Αιφελ από
 την καταστροφή.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ

Το Κόκκινο Αερόστατο κυκλοφορεί κάθε δύο μήνες και μπορείς να το βρεις στη Σύγχρονη Εποχή (Μαυροκορδάτου 3, Αθήνα), στα υπόλοιπα βιβλιοπωλεία, αλλά και διαδικτυακά στο www.ser.gr, όπου ανεβαίνει και εκπαιδευτικό υλικό.

Όμως, δεν πρόκειται για ένα ακόμα περιοδικό που στέκεται στα ράφια των βιβλιοπωλείων. Το «κόκκινο Αερόστατο» έχει φίλους σε όλη τη χώρα! Η παρέα του κόκκινου Αερόστατου σε κάθε τεύχος εξερευνάει τον κόσμο, γεμίζει απορίες, διασκεδάζει, δημιουργεί μέσα από μια πλούσια θεματολογία, για κάθε ενδιαφέρον: Επιστήμη, κόμικ, ιστορία, τέχνες, ζώα - φύση - περιβάλλον, παιχνίδια, σπαζοκεφαλίες και πολλά ακόμη.

Οι νέοι αναγνώστες μέσα από τις σελίδες του περιοδικού καλούνται να διαβάσουν, να ψάξουν και να συζητήσουν. Γιατί «το σημαντικό πράγμα είναι να μη σταματάς να κάνεις ερωτήσεις. Η περιέργεια έχει το λόγο της που υπάρχει...», όπως είχε πει και ο Αϊνστάιν. Δίνουμε νόημα στο ταξίδι μας μαθαίνοντας για αυτούς που έχουν την πραγματική δύναμη, τους εργαζόμενους. Διψάμε για ζωντανή γνώση, όχι μόνο για να μάθουμε αλλά γιατί αν κατανοήσουμε τον κόσμο, μπορούμε και να τον αλλάξουμε, ενώ τολμάμε και μιλάμε για ό,τι δε μας αρέσει γύρω μας. Φωνάζουμε με όλη μας τη δύναμη ενάντια σε κάθε άδικο πόλεμο, και δικό μας όπλο είναι η αλληλεγγύη, αφού «ένας για όλους και όλοι για έναν». Δε δεχόμαστε κανένα διαχωρισμό ανάμεσα στους ανθρώπους και δεν αφήνουμε κανέναν και τίποτα να κλέβει το μυαλό μας.

Φέτος, στο αφιέρωμα του περιοδικού μας, κάνουμε μια μεγάλη βουτιά στην ιστορία του ανθρώπου και των κοινωνιών του, και πιο συγκεκριμένα, πως ζούσαν τα παιδιά και οι νέοι σε κάθε κοινωνία. Μια βουτιά που ξεκινάει από το παρελθόν, αναδύεται στο σήμερα και φτάνει στο μέλλον. Διαβάζουμε συναρπαστικά διηγήματα όπως για την Απελευθέρωση της

Αθήνας αλλά και για ηρωικούς λαούς όπως της Παλαιστίνης, ενώ τις σελίδες του περιοδικού μας τακτικά ομορφαίνουν γνωστοί σκιτσογράφοι όπως ο Πάνος Ζάχαρης και ο Κωνσταντίνος Ρουγγέρης με τα πενάκια τους.

Κι επειδή είμαστε «από τα παιδιά που δεν κάθονται καλά», αυτή τη χρονιά συναντήσαμε τη Νατάσα Μποφίλιου σε μια συνέντευξη-εμπειρία, μάθαμε για τη ζωή, τους αγώνες και τη δημιουργία της μεγάλης Νίνα Σιμόν, μας μίλησε το Σφάλμα για τη ραπ μουσική ενώ «γνωρίσαμε» το Μάνο Λοΐζο, έναν από τους πιο μελωδικούς Έλληνες συνθέτες που ήθελε «με την τέχνη του να λείψει αυτή η δυστυχία».

Κι αν θέλουμε να κάνουμε κάτι με τα χέρια μας (...που είναι εργαλεία), όλο και κάποια χειροτεχνία θα έχει μείνει στις πίσω σελίδες, ή κάποια σπαζοκεφαλιά να μας ταλαιπωρήσει, ή και κάποιο παιχνίδι να ξεσκάσουμε.

Τέλος, δε θα μπορούσαμε να ξεχάσουμε έναν αγαπημένο φίλο του κόκκινου Αερόστατου, τον απορημένο που σε κάθε τεύχος μάς στέλνει το ημερολόγιό του, αφού δεν κάνει κάτι άλλο από το να παρατηρεί τον κόσμο γύρω του και να απορεί. Σας στέλνουμε το εξώφυλλο του 5^{ου} τεύχους καθώς και λίγες κάρτες από το δώρο του.

Η ομάδα του Κόκκινου Αερόστατου

...ΤΑ ΕΞΑΡΧΕΙΑ ΜΑΣ

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΣΤΟΝ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΤΥΠΟ

«Μονοπάτια των Παιδιών», τχ.1, από το 1^ο Δ.Σχ. Αμαλιάδας.

«Παιδική Φωλιά», τχ.114, 3μηνη παιδική εφημερίδα, Σάμος 2024.

«Ματιές από το παράθυρο», τχ.1, 4^ο Δ.Σχ. Πετρούπολης «Ιωάννης Καποδίστριας».

Τα νέα μας είναι πολλά, ευχάριστα και δυσάρεστα. Τα δύσκολα πρώτα. Η κατάργηση των σχολικών επιτροπών δυσκολεύει το έργο της έκδοσης του μαθητικού τύπου. Χρόνια πολλά συζητάμε τα λειτουργικά έξοδα κι ότι οι μαθητικές εφημερίδες μας λένε ότι δεν υπάγονται σ' αυτά. Βαρεθήκαμε! Μα τώρα δεν έχουμε ούτε σχολικές επιτροπές! Ούτε πολλούς συνεταιρισμούς που είναι μια κάποια λύση. Επίσης καταργήθηκε και το Εθνικό Τυπογραφείο, η πολιτισμική κληρονομιά της χώρας. Εκεί εκδίδαμε δωρεάν μαθητικά έντυπα μέχρι το 2019. Τι άλλαξε μετά; Μα τι άλλο, η κυβέρνηση. Πότε θα αλλάξει ξανά; Ου, μετά από πολλά, πολλά χρόνια! Όμως τα καλά νέα είναι η έκθεση μαθητικού εντύπου στην Θεσσαλονίκη. Η έκθεση έρχεται και στην Αθήνα. Ένα μεγάλο μπράβο στον Γιώργο Δασκαλάκη για την πρωτοβουλία του. Μπράβο επίσης στους παιδαγωγούς Freinet για τα τυπογραφεία που έχουν στα σχολεία τους και αλληλογραφούν μεταξύ τους. Ο Αντόνιο Μπενάγιες με την ταινία που παίζεται για τη ζωή του με τη συμβολή του «Σκασιαρχείου» μας κάνει να αγαπάμε τα έντυπα των παιδιών. Κι ένα μεγάλο ευχαριστώ στην «Παιδική Φωλιά» που φιλοξενεί το έντυπο «Οι ταχυδρόμοι των παιδιών» των Εξαρχείων κι αγαπά τον «Κοκκινολαίμη». Θαλερή Αγγελική ευχαριστούμε πολύ!

Καλό χειμώνα!!!